

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 09.02.1961, sp. zn. 11 Co 28/61, ECLI:CZ:KSUL:1961:11.CO.28.1961.1

Číslo: 57/1961

Právní věta: Zásady vyslovené v rozhodnutí č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů, podle nichž zaměstnanec, který při výkonu svého zaměstnání způsobí porušením povinnosti z pracovního poměru škodu cizímu podniku nebo jiné třetí osobě, odpovídá jen svému zaměstnavateli, nelze použít v případech, kdy jde o vybočení zaměstnance z povinností vyplývajících z pracovního poměru.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 09.02.1961

Spisová značka: 11 Co 28/61

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody, Smlouva pracovní

Předpisy: 71/1958 Sb. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 57/1961 sb. rozh.

Zásady vyslovené v rozhodnutí č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů, podle nichž zaměstnanec, který při výkonu svého zaměstnání způsobí porušením povinnosti z pracovního poměru škodu cizímu podniku nebo jiné třetí osobě, odpovídá jen svému zaměstnavateli, nelze použít v případech, kdy jde o vybočení zaměstnance z povinností vyplývajících z pracovního poměru.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. L. z 9. února 1961, 11 Co 28/61).

Okresní soud v Liberci vyhověl žalobě, jíž se žalující podnik domáhal na žalovaném náhrady škody, kterou mu způsobil tím, že jako kuchař v závodní kuchyni provozované v žalobcově podniku Restauracemi a jídelnami přepouštěl topný plyn propan-butan používaný a žalobcem dodávaný pro účely závodní kuchyně do své láhve, aby jej použil pro potřebu ve své vlastní domácnosti, při čemž řádně nezajistil plynovou láhev, takže spadla na zem a došlo k unikání plynu, který se vzňal, což mělo za následek výbuch a požár budovy, její poškození a vznik škody v zažalované částce.

Ve věci zavinění žalovaného na vzniklé škodě opřel se soud ve smyslu § 92 o. s. ř. o pravomocný odsuzující rozsudek trestního soudu, jímž byl žalovaný odsouzen pro trestný čin obecného ohrožení z

nedbalosti podle § 192 odst. 1 a 2 písm. b) trest. zák., a odsoudil žalovaného k náhradě škody podle § 337 obč. zák. v žalobou uplatněné výši.

Krajský soud v Ústí n. L. rozhodnutí soudu první stolice potvrdil.

Odůvodnění:

Žalovaný domáhá se odvoláním, aby rozsudek soudu první stolice byl změněn a žaloba byla zamítnuta. Vytýká soudu první stolice pochybení po stránce právního posouzení věci. Tvrdí, pokud prý škodu nezavinil svojí nedbalostí, že prý odpovídá za ni toliko svému zaměstnavateli Restauracím a jídelnám, neboť k výbuchu došlo v době, kdy již plnil povinnosti vyplývající z pracovního poměru. Neměl proto být nárok na náhradu škody uplatněn žalobcem přímo proti němu.

Žalovaný se neprávem dovolává, aby na jeho případ byla použita zásada ražená v rozh. č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů. Podle citovaného rozhodnutí zaměstnanec, který při výkonu svého zaměstnání způsobí porušením povinností z pracovního poměru škodu cizímu podniku nebo třetí osobě, odpovídá jen svému zaměstnavateli, a to v rozsahu a za podmínek zák. č. 71/1958 Sb. Rozhodnutí č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů vychází z toho, že účelem zák. č. 71/1958 Sb. je nejen, aby byla poskytnuta náležitá ochrana socialistického vlastnictví v zájmu všech pracujících, a to i před zaměstnanci, kteří způsobí škodu podniku porušením povinností z pracovního poměru, nýbrž i, aby vzhledem k zvláštnímu vztahu, který mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem v socialistické soustavě je, byla tato ochrana taková, aby náležitým způsobem došla svého výrazu i výchovná stránka zákona, jeho výchovné působení. Této zvýhodněné odpovědnosti může se zaměstnanec dovolávat jedině tehdy, jsou-li splněny podmínky zák. č. 71/1958 Sb.

Shora uvedená zásada platí totiž jen v těch případech, kdy jsou splněny podmínky zák. č. 71/1958 Sb., zejména podmínka, aby škoda byla způsobena podniku zaměstnancem při výkonu zaměstnání, a to porušením závazků z pracovního poměru.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 71/1958 Sb. způsobí-li zaměstnanec při výkonu zaměstnání škodu z nedbalosti porušením závazku z pracovního poměru, odpovídá za ni podle tohoto zákona. ustanovení § 2 cit. zák. plyne, že se zákon vztahuje jen na takové škody, které zaměstnanec způsobil při výkonu zaměstnání a které jsou i porušením závazků z pracovního poměru (srov. stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu č. 1 Ec 99/59, uveřejněné pod č. 1/1960 Sbírky rozhodnutí čs. soudů). Výkonem zaměstnání je podle důvodové zprávy k § 2 cit. zák. výkon práce, která svým druhem i zaměřením spadá do činnosti podniku. Musí jít tedy o plnění pracovních povinností pro podnik.

V souzené věci však nedošlo ke způsobení škody žalovaným za těchto okolností. Zde došlo ke způsobení škody v přímé souvislosti s jednáním žalovaného směřujícím k odcizení topného plynu pro jeho vlastní potřebu. Takové jednání, byť by se stalo v pracovní době, nelze pokládat za výkon zaměstnání, nýbrž za vybočení z povinností vyplývajících z pracovního poměru. Neodpovídalo by smyslu citovaných zákonných ustanovení, aby zvýhodnění odpovědnosti bylo rozšiřováno i na takové případy. Nelze tedy na tento případ použít zásady vytčené v rozhodnutí Nejvyššího soudu z 21. května 1960, 4 Cz 48/60 uveřejněném ve Sbírce rozh. čs. soudů pod č. 46/60. Nepochybil proto soud první stolice, posuzoval-li odpovědnost žalovaného podle obecných ustanovení o náhradě škody, tj. podle § § 337 a násl. obč. zák.